

LA CAMPANA DE GRACIA

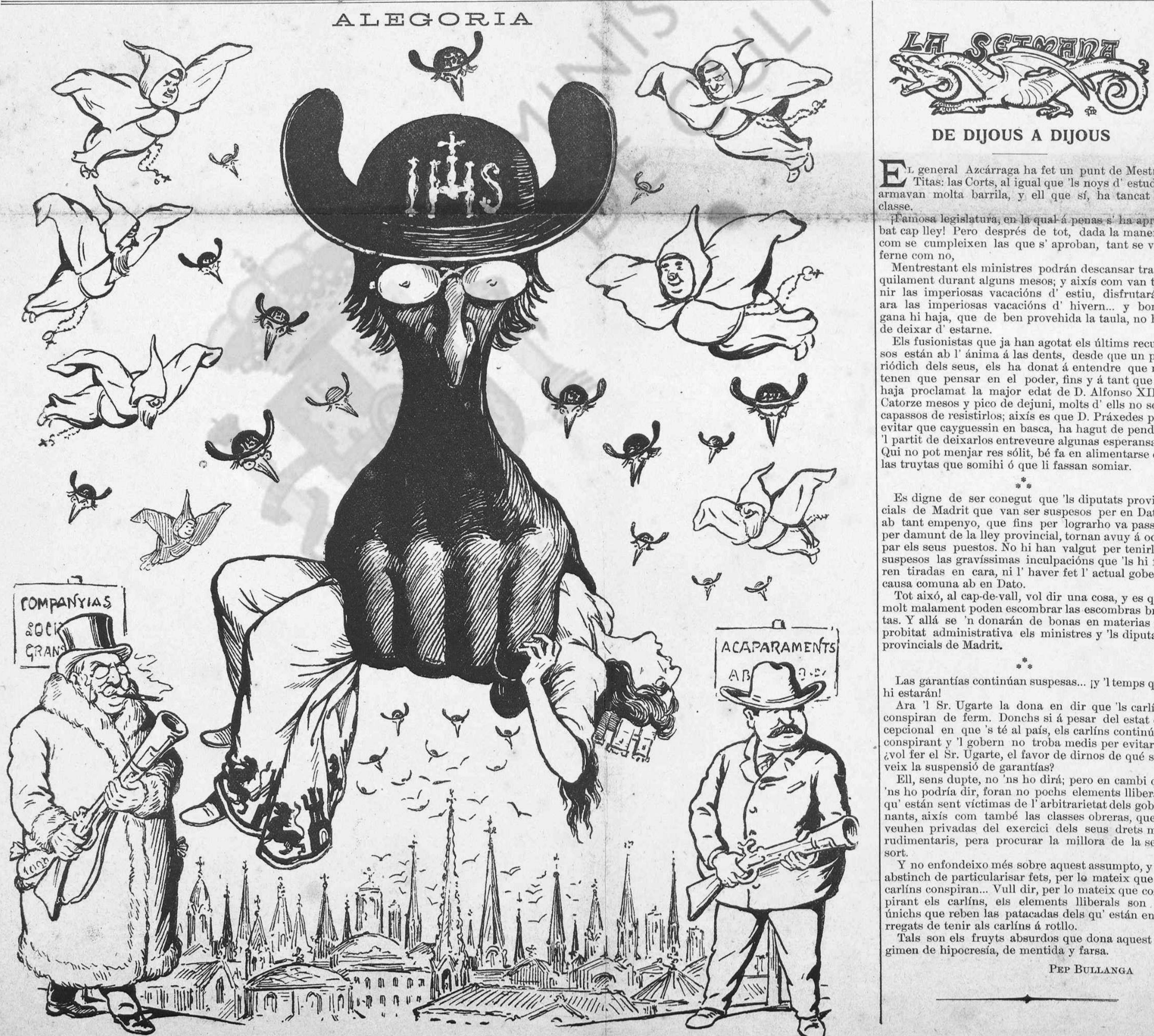
DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagossi)

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ. NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1·50—Cuba, Puerto Rico
y Extranjer, 2·50

Espanya, en el comens del sige XX

LA SETMANA DE DIJOUS A DIJOUS

EL general Azcárraga ha fet un punt de Mestre Titas: las Corts, al igual que 'ls noys d' estudi, armayan molta barrila, y ell que sí, ha tancat la classe.

Famosa legislatura, en la qual á penas s'ha aprobat cap llei! Pero després de tot, dada la manera com se compleixen las que s'aproban, tant se val ferne com no,

Mentrestant els ministres podrán descansar tranquilment durant alguns mesos; y així com van tenir les imperiosas vacacions d' estiu, disfrutarán ara las imperiosas vacacions d' hivern... y bona gana hi haja, que de ben provehida la taula, no ha de deixar d' estarne.

Els fusionistes que ja han agotat els últims recursos estan ab l' ànima á les dents, desde que un periódich dels seus, els ha donat á entendre que no tenen que pensar en el poder, fins y á tant que s' haja proclamat la major edat de D. Alfonso XIII. Catorze mesos y pico de dejuni, molts d' ells no son capassos de resistirlos; així es que D. Práxedes per evitar que cayguessin en basca, ha hagut de prendre l' partit de deixarlos entreveure algunes esperances. Qui no pot menjar res sólit, bé fa en alimentarse de las truitas que somihi ó que li fassan somiar.

* * *
Es digne de ser conegut que 'ls diputats provincials de Madrid que van ser suspesos per en Dato, ab tant empenyo, que fins per lograrho va passar per damunt de la llei provincial, tornan avuy á ocupar els seus puestos. No hi han valgut per tenirlos suspesos las gravíssimas inculpacions que 'ls hi foren tiradas en cara, ni l' haver fet l' actual govern causa comuna ab en Dato.

Tot aixó, al cap-de-vall, vol dir una cosa, y es que molt malament poden escombrar las escombras brutas. Y allà se'n donaran de bonas en matières de probitat administrativa els ministres y 'ls diputats provincials de Madrid.

* * *
Las garantías continúan suspesas... y l' temps que hi estarán!

Ara l' Sr. Ugarte la dona en dir que 'ls carlins conspiran de ferm. Donchs si á pesar del estat excepcional en que s' té al país, els carlins continúan conspirant y l' govern no troba medis per evitarlo qu' fer el Sr. Ugarte, el favor de dirnos de qué serveix la suspensió de garantías?

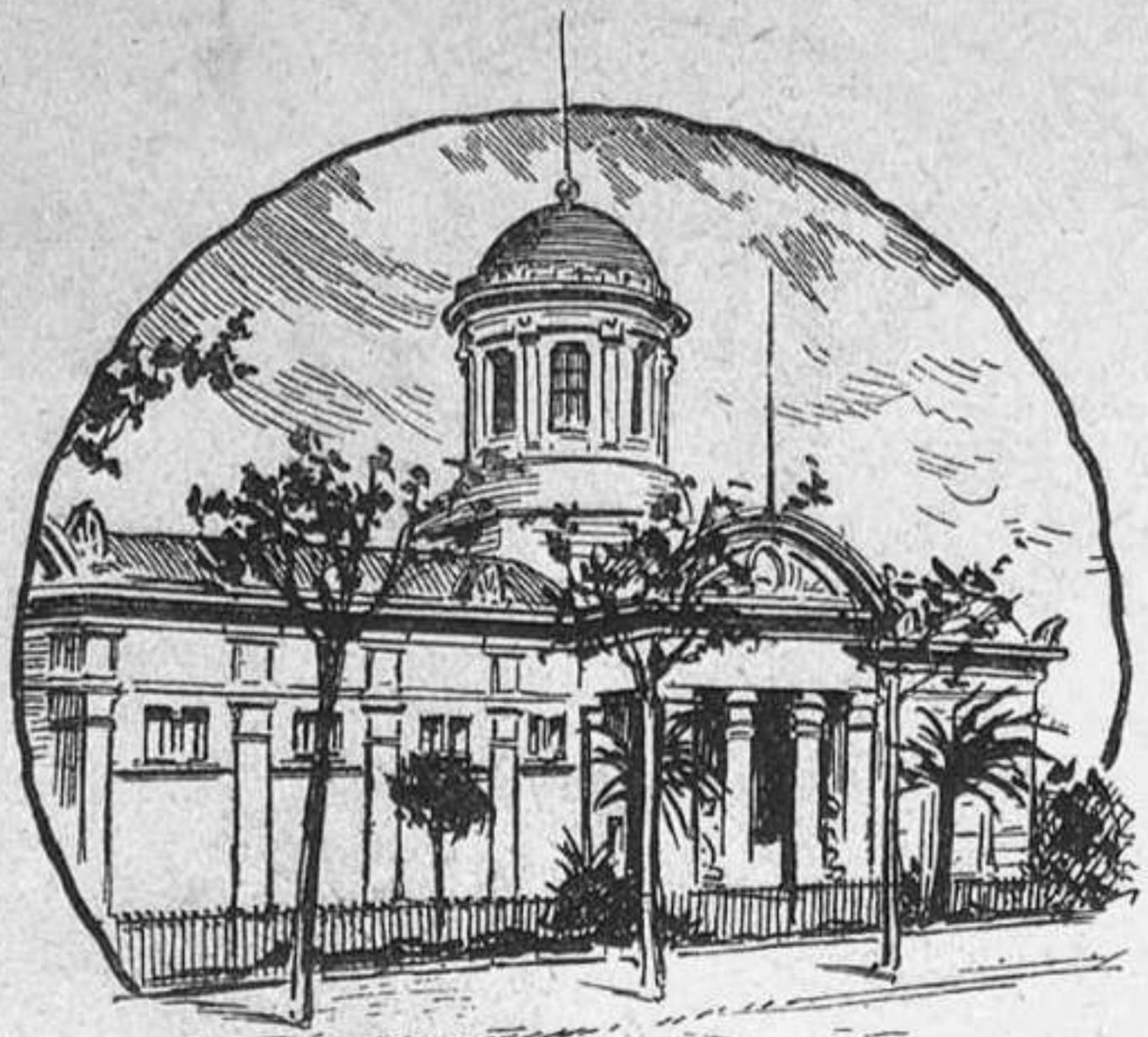
Ell, sens dupte, no 'ns ho dirà; pero en cambi qui 'ns ho podría dir, foran no pochs elements lliberals qu' estan sent víctimas de l' arbitrarietat dels governants, així com també las classes obreras, que s' veuen privades del exercici dels seus drets més rudimentaris, pera procurar la millora de la seva sort.

Y no enfondeixo més sobre aquest assumpto, y m' abstinch de particularizar fets, per lo mateix que 'ls carlins conspiran... Vull dir, per lo mateix que conspirant els carlins, els elements lliberals son els únichs que reben las patacades dels qu' estan encarragats de tenir als carlins á rotlo.

Tals son els fruysts absurdos que dona aquest régime de hipocresia, de mentida y farsa.

PEP BULLANGA

L' OBRA DE 'N BALAGUER

Biblioteca-Museo de Vilanova y Geltrú.

CEGUERA CATALANISTA

PODEN els catalanistas proclamar al difunt Morgades restaurador del monestir de Ripoll. Si, es cert: ningú li negarà aquest mérit. El bisbe Morgades vā convertir un informe pilot de rufnas en un temple suntuós y esplendit.

En aquest punt vā ser el brás dret de D. Antón Ginestá, aixíer arcalde de Ripoll, qu' en son amor per la vila que l' havia vist naixer, y coneixedor de las qualitats especials del llavoras bisbe de Vich, tant en l' art de reunir fondos, com en el de donar-se-tó, vā sugerirli la idea de la restauració del Monestir.

Si ls catalanistas ignoraven aquest detall íntim, desde avuy el coneixerán.

El Monestir vā restaurarse... pero una gran part dels fondos empleats en les obres, ¿saben els catalanistas de hont van sortir?

De las caixas de un fabricant tan acaudalat com vanitós. Ell vā donarlos, pero ab una condició. Ab la condició de que 'l temple que 'ls catalanistas' proclaman com á bressol de la nacionalitat catalana, sigüeu el panteón de aquell industrial enriquit esquilant al infelis traballador.

Y ho ha sigut.

Avuy el sepulcre del fabricant s' aixeca dintre de aquell temple restaurat, insultant ab sa opulencia als modestos sepulcres dels comtes y magnats que allí tenen les sevas cendras.

De manera que mes que un monument dedicat als fundadors de la nacionalitat catalana, apareix avuy el restaurat Monestir, com un monument alsat á la memoria de un industrial que tenia quartos. Aixís ho volgué el Doctor Morgades, y aixís ha sigut.

Vegin, donchs, els catalanistas, si tenen gayres motius d' entusiasmarse, ó si es ja hora de colocar sobre la romànica fatxada del monestir, en forma d' emblema, la frassé aquella de Sant Joan Crisóstomo:

«VANITAT DE VANITATS: TOT ES VANITAT.»

* * *

Y ara aném á un altre assumptu.

Podrán ser els catalanistas tan enemichs com vulguin dels toros; pero haurán de reconéixer que responden al engany, com un banyut qualsevol acabat de sortir de la devesa.

Y la prova de aixó es la docilitat ab que obeheixen á la causa manejada pel ja célebre bisbe de Perpinyá, Monsenyor Carselade, que al meu modo d' entendre, ab tot aixó del catalanisme porta entre mans un tòrei que no han de perdre de vista 'ls que s' interessin per la integratit de la nació espanyola.

Comensa á ser molt sospitos l' afany mal dissimulat ab que l' bisbe de Perpinyá s' está ficant en las cosas de casa nostra, y que 'l govern francés li deixi fer, sense cridar al ordre.

Perque 'l bisbe de Perpinyá, gascó de naixement, es á dir compatrici dels *Tres mosqueteros*, seu ser molt amich de las aventuras. Pero com mes que gascó es francés y patriota, que aixís son tots els homes de l' altra banda del Pirineu sense distinció de regions ni de ideas políticas, no podrà molt ben ser que l' aventura gascona que porta entre mans, respongués á un ff politich de gran trascendencia, com ho seria de seguir l' intent de aixampliar el Rosselló fins á las riberas del Ebro?

Als catalanistas els basta que 'l famós prelat fassi gala del seu amor al renaiixement de la llengua catalana. Ab aixó 'n tenen prou per seguirlo á ulls cluchs, sense pararse á considerar lo que pot haver-hi darrera de aquest amor real ó fingit, exponenti ó de pura conveniencia política. En canbi no veuen que al Rosselló ni ha un sol *rossellonista* enemich de l' unitat de Fransa... y que tot el traball del bisbe gascó s' encamina precisament á qu' en Catalunya hi haja molts *catalanistas*, enemichs de la unitat d' Espanya.

* *

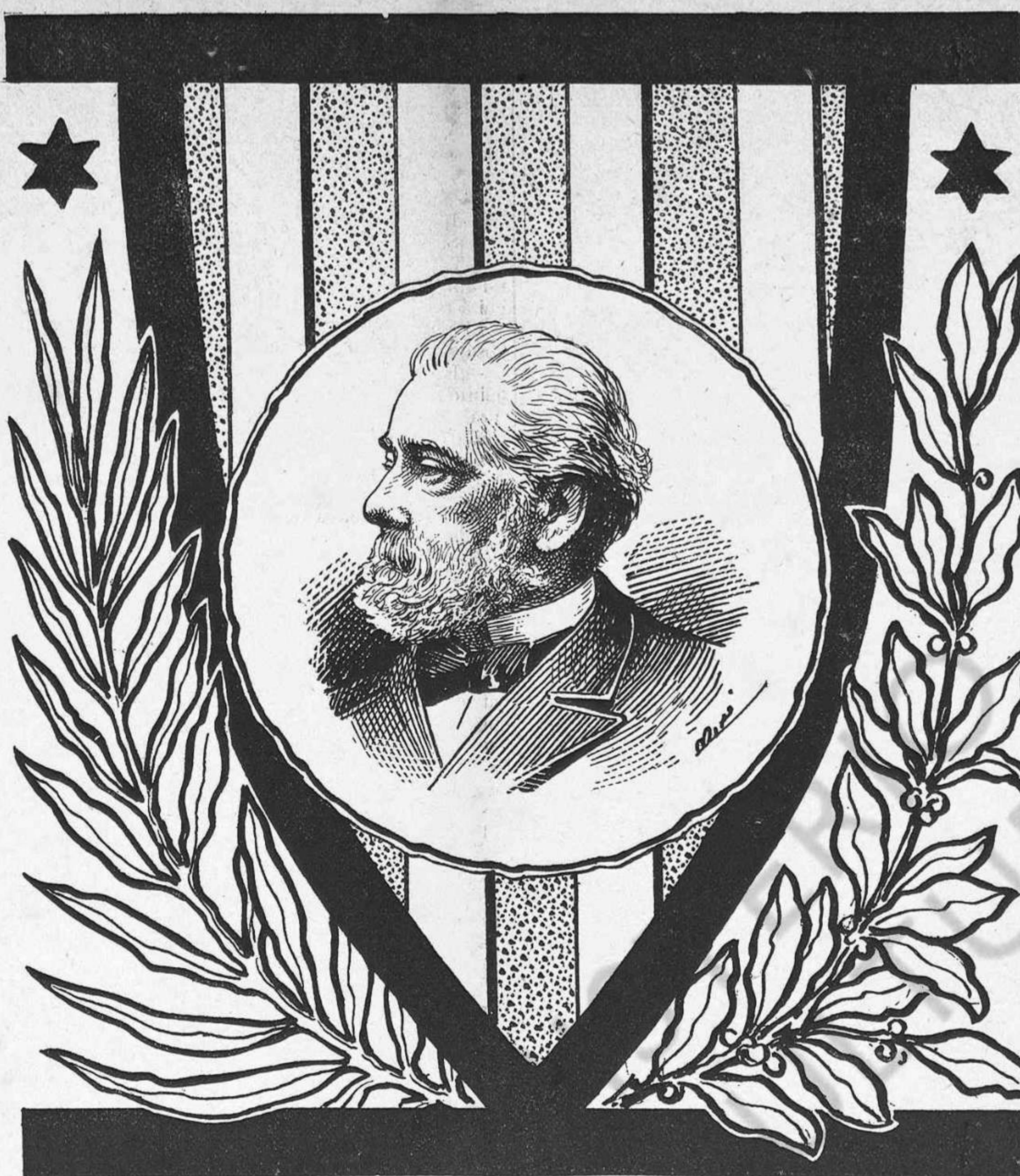
Per avuy ens contentem en fer aquestas lleugerases insinuacions.

Si 's catalanistss no veuen el seu alcans, será que son cegos.

Y si son cegos, crequinme á mí: deixinse algun temps de Sant Jordi mata l' aranya, y encománinse á Santa Llucia.

P. DEL O.

MORTS ILUSTRES

Víctor Balaguer

VÍCTOR BALAGUER

o 'ns unia ab ell la comunitat de la idea política. Nosaltres hem sigut sempre republicans, y D. Víctor Balaguer no va serho may. Quan l' abdicació de D. Amadeo de Saboya sigüeu un dels pochs que votaren contra la República.

Aixís y tot ens fou sempre simpàtic en tots els aspectes de la seva vida. Veyan en ell al fill de una família modesta barcelonina, nascut al mes de desembre del any 24, qu' en alas de son talent logrà conquistar desde molt jove, noy apeñadas, un lloch envejat en la esfera de las lletres y una verdadera reputació en la defensa de las pùblics llibertats.

Poeta romàntich y progressista convensut, si en lo primer concepte sapigué inculcar á tota una generació l' amor á las glòries de la terra catalana, en l' aspecte polítich se mostrá incansable propagandista de las ideas liberal, en aquella época que precedí á la gloriosa Revolució de Setembre, en que 'l ser liberal y democrata era una candidatura permanent a las persecucions y al desterro.

Després de la Revolució, fou elegit diputat de las Constituents del 69 y ocupá càrrecs públics de importància, entre ells, avants y després de la restauració, l' de ministre de Foment y el de Ultramar, dos vegadas cada un. Catalunya trobá sempre en ell un entusiasta defensor dels seus interessos.

Dintre del partit fusionista figurava Balaguer en l' agrupació més liberal. En Sagasta's valgué d' ell en una ocasió pera propagar per tot Espanya 'l credo de las llibertats en oposició al partit conservador de 'n Cánovas que semblava haverse perpetuat en el govern. L' activa campanya de D. Víctor Balaguer aplanà 'l camí del poder al partit fusionista, y si una vegada conseguit lo seu propòsit, deixá en Sagasta de cumplir els compromisos contrets, culpa no fou de 'n Balaguer, que s' veié burlat y com á tel se considerá, traballant per la formació de la esquerda dinàstica, lo que li valgué 'l desafecte de 'n Sagasta y nos pochs disgustos.

Un dels actes que més l' honraren fou l' haver votat, sent president del Consell d' Estat, contra 'l tractat de comers ab Fransa, que presentava 'l govern sagastí. Entre sa posició política y Catalunya, 's decantá noblement en favor de Catalunya.

* *

Divuit anys enrera, poch temps després de perdre á la seva esposa, liquidá en molt bonas condicions sa modesta fortuna y la dedicà tota entera á la construcció del edifici *Museo-Biblioteca* de Vilanova y Geltrú que porta 'l seu nom. Aixís correspongué al afecte que li mostrá constantment aquell districte elegintlo son diputat en un gran número de legislatures. Tots els seus llibres, totas sas joyas d' art pa-saren á enriquir aquella institució de cultura popular. A son foment ha vingut consagrant, fins al dia de la seva mort, els seus constants esforços.

Ab lo *Museo-Biblioteca* se pot dir qu' ell mateix s' alsá un monument. Aquell edifici y tot lo que conté es la patent més honrosa de la seva generositat y del seu amor constant á la terra catalana. ¡Quànts recorts no tancan aquellas suntuoses salas atestadas de llibres, de quadros, esculturas, y objectes artístichs y arqueològichs, reunits en una llarga vida consagrada al cultiu de las lletres y al servei de la patria!

D. Víctor Balaguer ha demostrat que hi ha un catalanisme més práctic que 'l que professan alguns mal aconsellats, que no sembla sino que s' empenyin en traballar per l' aislament de Catalunya.

Ell, que deurà ser considerat sempre com l' apóstol y 'l patriarca del renaixement literari català, ja que sus primeras poesias, vibrants y entusiastas, foren las que despertaren l' afició á escriure en nostre modern llenguatge y las que promogueren la restauració dels Jocs Florals; ell sostingué sempre ab la paraula y l' exemple 'l dret que té Catalunya á influir poderosamente en la vida nacional, y la conveniencia d' exercir aquest dret, per son propi bé y 'l bé d' Espanya.

No volgué mai que Catalunya se fes antipática per sos anacrònichs exclusivismes; no volgué mai que se'n fes tampoch pagant tribut á las ideas reaccionaries, com las que professan una gran part dels que s' diulen catalanistas.

Era generós y expansiu, y no perque Catalunya engranés ab la política de la nació espanyola, considerava que hagués de sacrificar un sol rasgo dels que marcan el seu caràcter ètnich, ni son llenguatge, ni sus costums, ni sa literatura, ni sus arts, ni son espiritu d' empresa, ni son amor al traball.

Ab aquest catalanisme práctic y fructuos logrà esborrar en més de una ocasió 'l mal efecte de las exageracions insensatas dels que, havent arribat més tard que ningú, tenen la pretensió de ser els més catalanistas, que 'l mateix D. Víctor Balaguer, fundador del catalanisme.

¡Descansi en pau l' insigne literat, fill amorós de la mare Catalunya! ¡Descansi en pau l' honrat polítich, que després de legar quant possechia al poble de Vilanova y Geltrú, mor' pobre, ab tot y haver desempenyat càrrecs públics de la major importància!

Al anar-se de aquest mon deixa una brillant estela de bonas recordansas... y una considerable producció literaria dedicada en gran part á la gloria de la terra catalana.

P. K.

Dos joyas poéticas de 'n Balaguer

DESPERTA FERRO!

12 abril 1859.

Italia, dolsa Italia, la terra dels poetas,
Italia, dolsa Italia, la patria dels pintors,
tas ricas glòries flotan per ton espay desfetas,
com vol de papellons sobre un plantell de flors.

En tots temps de glòria, que ab los recorts endolas,
d' un cel esplendidíssim sota 'l dossé estrellat,
tos gondolers cantavans sas dolsas tarcarolas,
tos trovadors sos himnes d' amor y llibertat.

En altres temps, tas brisas, de glòria missatgeras
los cantichs de victoria portantsen al passar,
pels aires bandejavan los plechs de tas banderas,
temudas en la terra, senyoras en la mar.

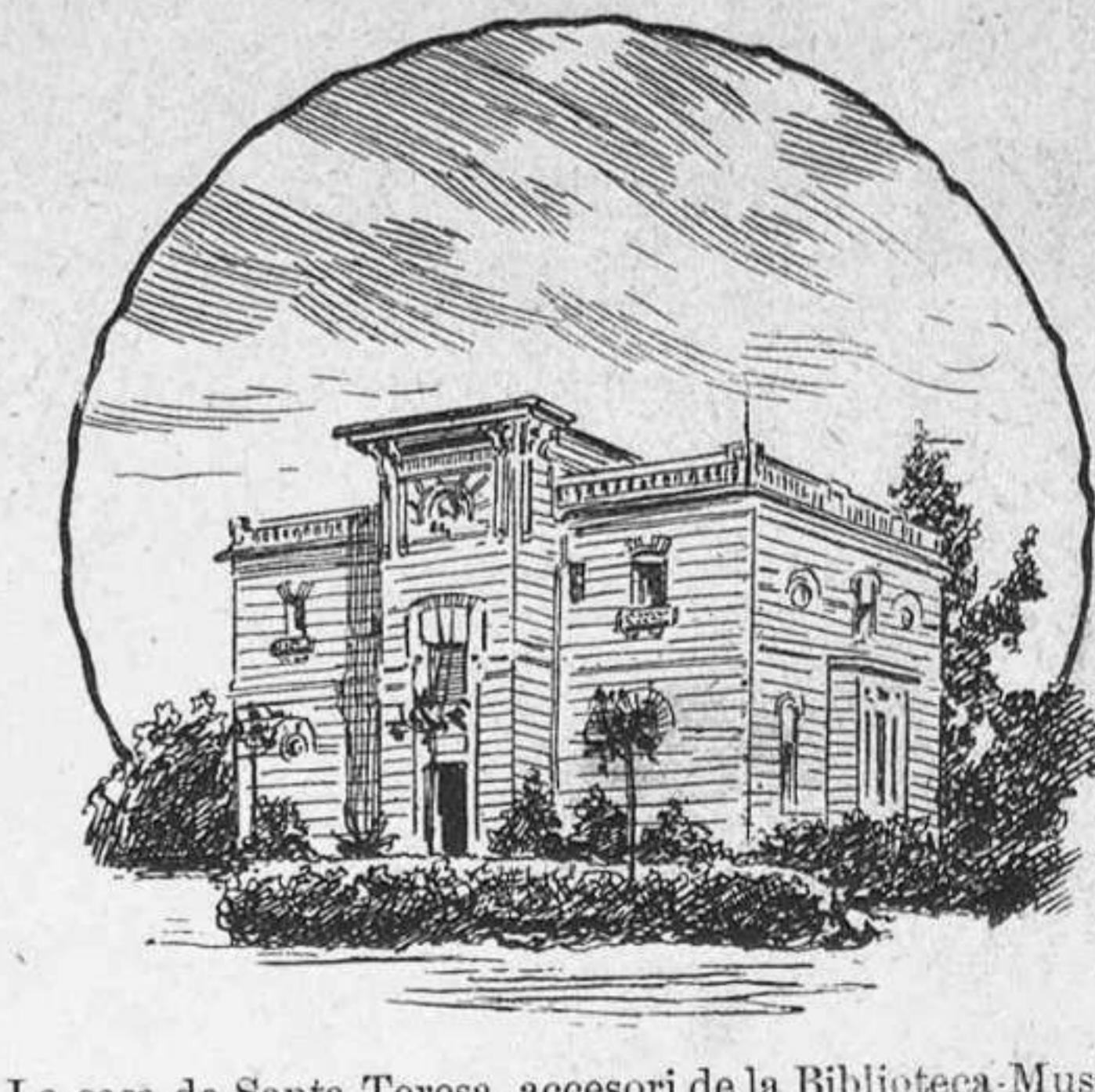
Avuy en Lombardía, que es l' arbre de tas penas,
arbola: sa bandera los extrangers senyors;
avuy cantas los homes al só de tas cadenas;
ta brisa avuy es plena de llàgrimas y plors.

Si en altres temps los poetas, que tot lo mon t' enveja,
los murs del Capitoli tenfan per alberch,
avuy sons fronts glòriosos, que lo lorer ombreja
per Capitoli tenen los ferros de Spielberg. (*)

Italia, dolsa Italia, la terra dels poetas,
la patria de cent héroes de realmes guanyadors,
avuy cantas jesclava: tas pobres amoretas,

(*) La presó de Silvio Pellico.

L' OBRA DE 'N BALAGUER

La casa de Santa Teresa, accesori de la Biblioteca-Museo.

xulant á tas orellas lo fuet de los senyors.

¿Qué fá, digas, Italia, ta juventut preclará?

¿Segueix de passats segles las indolents costums?

¿Entre or y flors y seda viu sibarita encare,

los peus sobre mosaïchs, lo front entre perfums?

¿Qué fan aqueixos pobles de glòrias avilitades,

vejent de llurs despullas á sos tiràns gosar?

¿Qué fan aqueixas villes entre las flors dormidas,

com jardins babilònichs suspesos sobre el mar?...

Quan en las bellas torres de los històrics temples
á vespres toca 'l bronze que 'l ayre esmortxeix,

de glòrias sempre eternas mostrantne los exemplars,

¿no sents que al toc de vespres ta terra s' extremeix?

¿A vostre cor no parla lo só que 'l bronze extén?

Es un toc que extermini, flamas y sang demà...

Son italiáns, las vespres lo vostra somatent.

¡Somatent!... Lo bronze 'us crida
Deu á lidia vos convida
per consol de vostres mals,
ab la veu adolorida,
de dalt las torres eixida
de las vostra catedrals.

Alsau, ple de ardor lo pit,
en sacramental la terra,
llensau de venjansa 'l crit,
pus las vespres cada nit
vos llansan son crit de guerra.

Sa tiranía assegura
lo fuet de vostres senyors:
ja la espiga está madura
iempunyáu ab má segura
vostras dallas segadors!

Pus lo austriach que 'us desdenya,
sanch, or y fills vos arranca,
desplegau al vent com sanya
la creu roja y la creu blanca
de Saboya y de Cerdanya.

¿No veýeu, ab greu dolor,
que la Italia es Prometeo,
y que 'l Austria es lo voltor
que ab sanguinari recreo
li va roseigant lo cor?

Si armas no teniu apena,
robaue á vostres tiràns,
y si 'us pesan, italiáns,
mes pesan jay! las cadenas
que agarrotan vostras mans,

¡Propici es lo instant! ¡Ja es hora
Sent patriotas, sou soldats.
Ja 'l ferro la sanch anyora.
En nom de vostres passats,
ivà fora, italiáns, ivà fora!

Com un simbol vencedor
vos dona la Providència
la bandera tricolor.

¡Comprau vostra independència,
mes que sia ab sanch del cor!

Vos deveu tots á la historia
y quan cenyit lo lloren
que deuréu á la victoria
li pugau dir, plens de glòria,
al austriach altaner

que janyay lo tirà medra
sentiréu lo cor bullir
y la campana al brunzir
batent sas alas de pedra
lo lleó de Sant March rugir.

Llavors ab accent altiu
podréu dir, com poble brau:
de amor patri mon cor viu.
Avuy patria no teniu,
que no te patria lo esclau.

No tindràs sa veu de plors
lo bronze que 'l ayre bat,
ni farà estremir los cors,
las vespres serán llavors
vespres de la llibertat.

¡Deu ho vol! La causa es santa
y 'us contemplan las nacions.
Si lo tudesch vos espara,
ferint lo sol ab la planta
brotaran los batallóns.

¡Desperta, ferro! Rugiu
com lo lleó empresona,
ja que avuy esclaus moriu,
perque un poble tan sols viu
del ayre de llibertat.

Pus lo austriach que 'us desdenya,
sanch, or y fills vos arranca,
desplegau al vent com sanya
la creu roja y la creu blanca
de Saboya y de Cerdanya.

VÍCTOR BALAGUER

LA NIT DEL REYS

La sabateta al balcó
aquesta nit vull posar
pera veure lo que 'ls Reys,
lo que 'ls Reys me portarán.

Si 'm portan cosas de fira,
á fe no las pendré pas,
que jo ja no so cap nin
pera deixarme embauar.

L' entero. Lo que hi faltava.

da piadosa, ab rosari y salve cantada, y m' han dit que 'ls convidés.

SÁNCHEZ TOCA.—Jo no hi puch anar; estich compromés ab las Comendadoras de Santiago, que cabalment també demà començan un trisagi.

AZCÁRRAGA (ab molta pressa).—¿Senten la campaneta... Passa un combregar. Ajonollarce.

(Tots els ministres s' ajonollan, obéint à la veu del seu president.)

AZCÁRRAGA (després d' alsarse).—Bueno. Opino, senyors, que per avuy ja hem cumplert la nostra missió. Per lo tant, podém retirarnos... ¡Ah!... Y no s' olvidin de que demà es sant Pasqual, dia de dejuni.

Tots (à coro).—Ho tindrém present.

Aquí s' aixeca la sessió y 'ls ministres surten del consell cantant en veu baixa:

Ruia el infierno,
brame Satán
la fe de España...

Sí, senyors: diu qu' es una cosa divertidíssima.

FANTÁSTICH.

AL DIPUTAT X

Desconegut diputat:

Segons llegeixo en el diari, el safreig parlamentari acaba de ser tanca.

No pot pensar l' alegría que això ha causat al país, perque, vaja, un pas aixís era una cosa que urgía.

Ja no haurém d' aguantar més la pesada *logorrhea* ab que la familia nea amenisava 'l Congrés.

Ja no tornarà en Romero

à lluir la seva gracia,

parlant de la democràcia ab contorsions de bolero.

Ja, en fi, no haurém de sentir de 'n Dato 'l sofisme etern, ni veurém com el govern

avuy diu nò y demà sí,

ni com riu el del tupé,

ni com en Vadillo plora,

ni com en Moret perora tres dies... per no dir rere.

¡Bon vent, senyors sabelluts, hipòcritas y missayes!

Els qu' eran llores xerrayres se 'ns han tornat llores muts. Vostra eloquència de fira desa la llengua à la vayna,

la nació fá una bacanya

y 'l sentit comú respira!

Crégu, senyor diputat, qu' encare ningú d' aquí sab per qué s' varen reuní ni per qué s' han separat.

Moltas historias antigas, moltas discursos admirables, moltas frasses agradables, molta varietat d' intrigas, molt xim-xim entre 'ls primés, molt barullo entre 'ls segóns, que la boda, que 'ls cançons... pero, fora això, ¿qué més?

¿Qu' s' ha dit sobre las plagues que tant temps há 'ns exasperan? Ahont es el balsam qu' esperan las nostras terribles llagas? La degeneració històrica que 'ns porta à la sepultura, ¿qué s' pensa vosté que 's cura ab emplastes de retòrica?

Tots els seus remeys secrets son quïntos de gata-maulas: paraulas, sempre paraulas! y 'l paisa demana fets.

Y com aquests fets no venen ab la desitjada urgència y s' acaba la paciencia

dels poquets qu' encare 'n tenen, vull dirli clar y en pochs mots, pròxims ja al gran cataclisme, que 'l seu xerramentarisme pèl pais ja ha fet à tots.

Per lo tant no 'ns vingün més à parlar del que farán, ni de si ara's reunirán d' aquí un any ó d' aquí un mes. Arréglense ab el que 's nombra, vajin continuant l' orgia y 'l poble, quan vingui 'l dia ja sabrà trobar una escombra.

Si más, ja pot suposá, puig cau del seu propi pes, que no li ha de besar res ni es amich séu

C. GUMÀ

REPICHS

RA tenim que 'n Sagasta es un gran admirador de aquell marratxo de 'n Tancredo, que vestit de blanch y ajonollat sobre un pedestal, espera, sense bellugarse l' embestida de un toro.

Rahó té en admirarlo. En Sagasta y don Tancredo practican un mateix exercici.

No hi ha mes que una petita diferencia, y es que mentres don Tancredo afronta als toros braus, don Práxedes se dedica exclusivament als mansos... y al mes manso de tots: al poble espanyol.

Si m' haguessim invitat à pendre la paraula, en el meeting contra las corridas celebrat diumenge al Principal, hauria basat el meu discurs en lo següent pensament:

«Per regla general soch enemich acérrim de las corridas de toros; pero no hi ha regla sense excepció; y en aquest concepte hi ha una corrida històrica, davant de la qual me traurem sempre la barretina. La que vá donar-se á Barcelona 'l dia de Sant Jaume del any 35.»

Ab sols desarrollar aquest tema crech que hauria interpretat fidelment las aspiracions de la immensa majoria dels assistents al meeting.

A Madrid ja s' estan fent els preparatius pera celebrar entre las diverses festas que 's preparan ab motiu de la proxima coronació del rey, una gran exposició avícola.

Aprobó l' idea.

Perque tinch per segur que quan aquest acte 's realisi, se 'n plomarán molts de pollastres.

Un concell de *La Epoca*.

Es necessari que 'l país traballi, no cessant fins á exportar els gèneros que produueixi.

Lo que convindria *exportar*, primer que tot, foran els homes politichs de la restauració. Y convindria ferlo a tota costa, encare que 'ls haguessim de donar de franch.

Ordinariament neixen cada dia à Madrid unas quaranta criaturas, lo qual no obsta perque l' primer d' any ne nasquessent 119.

¿Cóm s' explica aquest augment tan extraordinari?

De una manera molt senzilla. Sabent que la corporació municipal havia ofert un premi de 30 duros á tota criatura filla de pares pobres que nasqués el dia hu de janer.

Y está clar: per trenta dures ja val la pena d' esperar-se á naixer.

Y pero com s' ho devian fer las pobretas,—dirán vostés—pera no surtit ni quan era l' hora del part? Aixó ray. Bastava que 'ls pares las hi diguessian: Mira que passa en Silvela!

Ab aixó sols n' hi havia prou perque considerant á n' en Silvela, com un nou rey Herodes, se quedessin un dia mes dintre del claustre matern, totas arrossades.

Gracias á aquesta estratagema han sigut 119 els pares de família que han cobrat els trenta duros del Ajuntament de Madrid.

A un catalanista li deya la seva raspa:

—Senyoret: el bisbe s' ha acabat que hi tiro à l' olla?

—¡Qué vols que 't digui jo! Mentre no hi haja bisbe, tirihi *cansalada*.

Els romeristas que van anar á Reus á constituir el partit del pollo antequerá baix la bandera de *patria, llibertat y democràcia*, haurian pogut aprofitar l' ocasió de manifestar als concurrents del meeting, que 'tseu idol havia anat á Palacio, cumplimentant á tots els moradors de la casa gran y fins al Conde de Ceresa que allí 's troba.

Resulta cómich l' empenyo dels romeristas, en fer passar á n' en Romero per lo que no es, ni serà may.

Cert que 'ls pollastres cantan; pero á penas venen un grá de blat de moro, deixan de cantar y espicossan desseguida.

Els franchs s' han posat á 35, ab tendencia á anar pujant.

Y la conseqüència de la puja dels franchs tot aumenta de valor, menos els jornals de las classes trabajadoras, de manera que lo que guanyan ja no 's basta pera satisfer las sevas necessitats mes indispensables.

Per no havverse fet la Revolució á temps, tenim avuy declarada la guerra civil en l' estomach de la majoria dels espanyols.

A Harvás (Cáceres) ha nascut una nena ab dues llenguas.

¡Quina llàstima qu' en lloch de una nena no siga un xicot, y major d' edat per enviarlo á Madrid á fer carretera!

¡Y poca que 'n faria ab una llengua fusionista y una llengua conservadora, dintre de una mateixa boca!

La caricatura al extranger—El fusell porta-microbis

Els terrible perills de la guerra han acabat per fer las guerras impossibles ó poch menys.

Pero 'l fusell porta-microbis que acabo d' inventar las farà impossibles del tot.

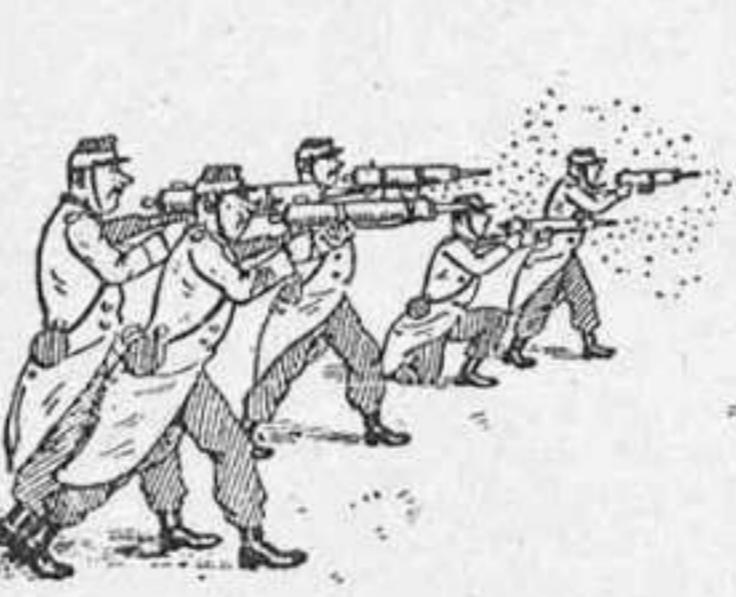
Significa una revolució en l' armament, encare que la seva forma sigui una mica vulgar.

No s' ha de fer més que carregarlo per la culata de tota mena de microbis dels mes reconagrads, febre tifoidea ó peste.

El qual sentintse acomés de un mal de ventre, irresistible, gira qua y se'n va a la nona.

Contra la caballeria, els tiradors disparen microbis de la ronya.

Y tots els caballers, saltant de caball, acomesos de una irresistible pruitja de grata.

Tant com es útil per la guerra, pot el fusell cop de llansar microbis de febre groga.

No hi ha sino que 'ls padrins puguen posar-se d' acort pera que l' honor quedí satisfet.

Fent que 'ls dos adversaris se llenzin à la cara una ratxa de microbis de costipat de nas.

(De Le Charivari.)

¿Qué tenim las corts tancadas? Aixó si que jo no ho crech. ¿Cóm pot ésser, si ahir vespre vaig menjar llomillo fresch?

Vaig conéixerla á las 12, á les 13 'm va dà 'l si y avans de tres quarts de 15 ja vam comensá á renyir.

Lo més gros que té 'l govern qu' es, d' aquestas dugas coses? L' abdomen del senyó Azcárraga ó bé 'l nas de 'n Sánchez Toca?

M' estava xiulant al gos y dos transeunts, fent alto, al sentirme xiular tant van dirme:—¿Qué torna en Dato?

Avans s' hi pescava illus á las costas de Galicia; ara, gràcies al govern, no més s' hi pescava tunyina.

L. WAT.

Caballers: Un aprenent nou, Logroño sense firma, Xech de Llanás, Juan C. Masaguer, y Joaquim Matas: *Lo qu' es aquest cop, no 'n tastaréu de poesia... ni de trencalcloses insertats! Vos condemno á tristes temporal.*

Caballers: M. Cervera y Menguijón, E. Zola y B., Felipe Barata, Un company de la goma, Un N. morat pobre, Manuel R. Llum Inarias, J. Cassi, Un català petit de Pineda, Clemente Morera Font y Un recaudador: *En el camp de les seves produccions si no hi podemregar, hi espigolarérem.*

Caballer: F. Carreras P.: Las poesías son fluixetas y respecte á la xarda n' esperén la solució.—J. Hernández A.: El seu dibuix no vén en lloch y la conversa tam poch.—J. Starams: Publicaré la xarda si no per las excepcions de la forma per la novetat del assumpt. Aixó d' un qu' en el ball de màscaras se pensa per una conquista que 's troba ab la propia dispesera es principi de sigle... Descubridor dels Amèrica: No'n publicarem d' acrostichs tan llarachs; ademés això de acrostich... no sé, 'ns fá l' efecte d' un mal lleig.—Ego Sum y Bonavía! No diu del cor lo trich-trach (eh que v'és?) qu' allò anirà al Almanach, si es que no reb cap strach, qu' es molt possible.—Neru Neru Nás: No senyor: el traball que 'n envia no pot honrar ni al periòdic ni al seu autor.—Pepe Gallardo: *Os llamáis José Gallardo? Vuestro apellido es notorio. De flor seréis mal bardo, si soy parente de Ossorio.*—J. Serrats: No està mal veuré si temim occasió de publicarlo.—Francesch M.: Me van dir que li digués que 'ls seus dos originals tenen ganas d' exposarlos á can Parés.—Joseph Batista: Pero, home, que no ho sab per que compordre versos s' ha d' atendre á la métrica, á la rima, á la daixó y á la dalló... Si no sab això, no 'n fassí de poesia; ó si 'n fá no n' enví.—L. Matheu (Málaga): Gràcies per la respaldada. Havíam sumat 3.492 felicitacions rebudas ab motiu dels números extraordinaris, de modo que ara ab la de vosté en *sumarán* 3.493.—Oriola Ribas: No prodiui tant la séva ufana que vosté es poncella (literariament parlant), y això la perderia. Y ho dihém per *xay* de vosté.—I. Nasi K.: Per ferlo tant malament com avans no calia cambiar de pseudònim. Ah, y els epigrams son tots vells y sapiguts.—Mannón d' or: Els cantars tenen aquell humorisme qu' à nosaltres no 'ns xoca pero qu' agrada à molta gent... per xo 'ls publicarem.—S. B.: No li gosem dir perquè, mes, si no fos qu' es firmat, may ens no hauríam pensat qu' això sigués de vosté.—Un millonari pobre: S' hi veu una gracia amagada y una facilitat que, ben entesas, podríen ferli escriure coses mes passadòrs.—Rosíol Llauné: *Con sus cantares bilingües no hará Vd. negocios pingües.*—T. M. Cats: Parlar tant d' en Memento seria donarli una importància que no 's mereix, encare que vos parlante en versos dolents com aquestos.—Enrich Bosch y Viola: Aixó ho v' deu veigar millor l' amic Angel Montanya.—Aiger Elfes: És 72 versos per dir que som al hivern y que l' istiu s' ha mort? 72 clatelladas!—Ruy de Gorch: Aixó, perara, v'á bé.—A. Deu: Es de lo mes ben acabat que li l'emillegit; la accepté y gràcies.—Narcís del Toro: Vaja, prou! ¡Desdoro! ¡Inodoro!—Lluís Call: *Reyna dels àngels! Santa Maria! Casta madona! Maras de Deus!* Si això, don Víctor, llegar podfa, ja sé, de fixo, lo que dirà:—Son los seus versos pitjors que 'ls meus.

Imprenta de LA CAMPANA y LA ESQUILLA, carrer del Olm, número 8.

Tinta Ch. Lorilieux y C. a